

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Paxtravel, s. r. o., Pečianska 23, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Dočárom, obchodná spoločnosť Garant Partners legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Odbo 10/2013 z 22. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 521/2011 zo 4. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Paxtravel, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3/2015 a sp. zn. Rvp 4/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Paxtravel, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. januára 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Paxtravel, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (prístup k súdu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Odbo 10/2013 z 22. októbra 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 3/2015) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 521/2011 zo 4. decembra 2012 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 4/2015) (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 242/2003 z 31. októbra 2011 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o zaplatenie sumy 124 669,39 € s prísl. z titulu náhrady spôsobenej škody. Po podaní odvolania, v ktorom sťažovateľka poukázala na nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia okresného súdu, krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením tak, že dovolanie odmietol z dôvodu, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nie je vadou podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ale na druhej strane rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu preskúmal a hodnotil na s. 8.

3. Sťažovateľka vidí dôvody svojich sťažností aj v tom, že rozhodnutie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné v dôsledku zmätočnosti, a tvrdí, že niektoré strany v napadnutom uznesení sú len „okopírované“ z iného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.

5 Obdo 13/2013 z 15. mája 2013. Takisto za arbitrárne považuje aj rozhodnutie krajského súdu, pretože krajský súd sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého prvostupňového rozhodnutia a opiera sa o svojvoľný výber vykonaných dôkazov svedčiacich jednostranne iba proti sťažovateľke, čím došlo tiež k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

4. Sťažovateľka v sťažnostiach podrobne cituje z napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu, i z vyjadrení niektorých znalcov a tvrdí, že ich odôvodnenia sú len formálne, nelogické a svojvoľné, pretože nedali odpovede na všetky podstatné námietky sťažovateľky v okolnostiach danej veci a neopierajú sa ani o také dôkazy uvedené v záveroch znaleckých posudkov, ktoré sťažovateľka považuje za kľúčové a ktoré sú v jej prospech.

5. Na základe uvedeného v petite podaných sťažností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jej označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho žiada ústavný súd, aby ich rozhodnutia zrušil a veci im vrátil na ďalšie konanie, a domáha sa tiež aj náhrady trov konania a priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 800 €, ktoré je povinný zaplatiť najvyšší súd.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez

prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3/2015 a sp. zn. Rvp 4/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú totožnosť uvedených sťažností, ako aj rovnaké právne zastúpenie a skutočnosť, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia tých istých označených práv, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 264/2011). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto

dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Sťažovateľka sa najskôr domáhala vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Odbo 10/2013 z 22. októbra 2014, ktorým jej dovolanie odmietol *podľa § 243b ods. 5 prvej vety OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP* ako neprípustné (pozri body 1 a 4).

13. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať

a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 252/2012).

15. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00).

16. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

17. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania v zmysle § 237 písm. f) OSP (bez toho, aby posudzoval správnosť skutkových alebo právnych záverov krajského súdu) a napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov (na s. 5 až s. 9) na svoj výrok, hoci samotná sťažovateľka sa s ním nestotožňuje. Ústavný súd nezistil teda

pri postupe najvyššieho súdu v danej veci také vady konania, ktoré by vykazovali znaky odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP a konflikt so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 356/2012, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 31/2013).

18. Je pravdou, že vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Odbo 10/2013 z 22. októbra 2014 mali niektoré námietky sťažovateľky svoje opodstatnenie, pretože toto uznesenie, ktoré bolo doručované účastníkom konania, vykazovalo zrejme nesprávnosti na s. 8, ale najvyšší súd aj túto vadu medzitým odstránil sám postupom podľa § 164 OSP, keď 17. februára 2015 vyhlásil opravné uznesenie. K uvedenému ústavný súd dodáva, že sťažovateľka sa sama ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu mohla domáhať tejto opravy zrejmej nesprávnosti na najvyššom súde, čo však nevyužila.

19. Podľa § 164 OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť. V súlade s § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 169 ods. 1 OSP v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

20. Vychádzajúc z uvedeného, v čase prerokovania sťažnosti ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd odstránil zrejmu nesprávnosť pri písaní, resp. opise napadnutého uznesenia postupom podľa § 164 OSP a tiež jeho zjavná chyba na s. 8 bola aj predtým bez hlbšieho významu k ostatnej časti odôvodnenia i výroku, preto ústavný súd v konečnom dôsledku vyhodnotil samotnú argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v tejto časti ako nedôvodnú.

21. Ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu v tejto veci.

22. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ani tieto jej námietky nemohli byť spôsobilé na prijatie iného rozhodnutia, pretože iba skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu sa obmedzilo len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého prvostupňového rozhodnutia, nemôže byť samo osebe dôvodom na porušenie jej označených práv, keďže krajskému súdu to výslovne umožňuje procesný kódex v § 219 ods. 1 a 2 OSP.

23. Aj druhej námietke, že rozhodnutie krajského súdu je zmätočné a tiež arbitrárne, pretože krajský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a svojím rozhodnutím nedal sťažovateľke odpovede na všetky podstatné námietky, čím podľa nej došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom, ústavný súd konštatuje, že ani v tomto prípade medzi námietkami sťažovateľky (uvedenými v sťažnosti), namietaným uznesením krajského súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd námietkam sťažovateľky, že by sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s jej tvrdeniami, nemohol prisvedčiť. Sťažovateľkou namietané nedostatky sa totiž v skutočnosti týkajú nedostatočného zistenia skutkového stavu, resp. hodnotenia dôkazov. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd s otázkami, ktoré sťažovateľka považuje za nezodpovedané, zaoberal, ale rovnako ako okresný súd dospel k iným skutkovým zisteniam, ako tvrdí sťažovateľka.

24. Ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011, IV. ÚS 497/2013). Ústavný súd v tejto

súvislosti uvádza, že už rozhodovacia činnosť Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom) pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

25. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že mu v intenciách uvedeného zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výsluch svedkov, znalecké dokazovanie a iné). Takýto postup by bol nielen v rozpore s jeho už spomínaným postavením, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie skutkového stavu (m. m. I. ÚS 118/2011).

26. Ústavný súd preto nemôže nahrádzať všeobecné súdy pri zisťovaní skutkového stavu vrátane hodnotenia dôkazov, v tomto prípade pri zisťovaní technického stavu vozidla, ale skúma napadnutý rozsudok iba z hľadiska už spomenutých kritérií zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v spojitosti s rozsudkom okresného súdu dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, a v nadväznosti na to ho potvrdil. Napadnutý rozsudok okresného súdu obsahuje podľa názoru krajského súdu dostatočné zistenia na záver o zamietnutí jej žaloby. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje v spojení s napadnutým prvostupňovým rozsudkom dostatok skutkových argumentov podporených aj znaleckými posudkami a právne závery nie sú v logickom rozpore a neavizujú zjavný omyl v aplikácii procesných a hmotnoprávných predpisov.

27. Bez toho, aby ústavný súd podrobne citoval z rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa stotožnil v plnom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu s doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (s. 3),

citujúc jednotlivé odvolacie námietky sťažovateľky (s. 2), je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je síce stručnejšie, ale dané odpovede na jednotlivé podstatné odvolacie námietky sťažovateľky sú jasné, zrozumiteľné a ústavne udržateľné aj s ohľadom na skutkové a právne závery vyslovené v rozhodnutí prvostupňového súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu tiež nemožno iba z dôvodu, že krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkazov inak, ako to požadovala sťažovateľka, považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

28. Podľa názoru ústavného súdu nič nesignalizuje, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods.1 dohovoru, a preto odmietol jej sťažnosť v tejto časti tiež ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015